

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 391/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3404/09 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3404/09 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur tridsaťtri centov), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. Dariny Solárovej, advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 391/2017-6 z 22. júna 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3404/09 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013.

2. Zo s'ťažnosti predovšetkým vyplynulo:

„Dňa 28.10.2009 s'ťažovateľ ako oprávnený z exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 16.5.2008 č. k. 20C/40/2005 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1.7.2019 č. k. 11Co/187/2008-107, ktorým mu bola priznaná náhrada mzdy za obdobie od 1.7.2002 do 31.3.2004 s prísl. /úrokmi z omeškania/,

doručil exekútorovi návrh na začatie exekúcie voči povinnému SWAM, s. r. o. Košice, ktorým sa domáhal vymoženia v návrhu uvedenej časti nevyplatenej náhrady mzdy s prísl.

... Sťažovateľ preto, že súdne exekučné konanie, po podaní jeho návrhu 28.10.2009 trvá už 7 rok a ani po náleze Ústavného súdu SR zo 14. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 517/2012-26, ktorý v bode 2 výrokovej časti nálezu prikázal súdu konať vo veci vedenom pod sp. zn. 48 Er/3404/2009 bez zbytočných prietáhov a preto, že súd nekoná bez zbytočných prietáhov ani po príkaze ústavného súdu, ktorý neberie vážne, lebo jeho konanie ani po náleze ústavného súdu nebolo efektívne a v konaní sa nepostupovalo plynule, urýchlene a bez zbytočných prietáhov, má za to, že pomalým postupom súdu, v rozpore s ust. § 6, § 100 prvá veta O. s. p. bolo a je naďalej porušované jeho právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov, zaručené mu čl. 48 ods. 1 Ústavy SR ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, domáha sa sťažovateľ ochrany svojho práva na ústavnom súde, lebo ani sťažnosť sťažovateľa zo dňa 18.5.2012, ktorú predseda súdu uznal obratom za dôvodnú s príslubom, že bude plynulosť konania sledovať do právoplatnosti rozhodnutia ani nález ústavného súdu nepriniesli pre sťažovateľa konečné rozhodnutie, ktorým by konanie bolo právoplatne rozhodnuté...“

2.1 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/3404/2009 porušil opakovane - po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR zo 14. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 517/2012-26, ktorý v bode 2 výrokovej časti nálezu prikázal súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov - základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Okresnému súdu Košice II prikazuje konať vo veci vedenom pod sp. zn. 48 Er/3404/2009 bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000. Eur, ktoré je mu povinný Okresný súd Košice II vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice II je povinný vyplatiť Sťažovateľovi 307,62 Eur do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. Dariny Solárovej...

Dôvodom pre ktorý si sťažovateľ uplatňuje podľa konštantnej judikatúry ESĽP v Strasbourgu primerané finančné zadosťučinenie 3000 Eur za toho času celkove už 7 rok trvajúci pocit právnej neistoty sťažovateľa je práve tento pocit právnej neistoty, že kedy súd jeho exekučnú vec, ktorá sa nepovažuje za právne a ani za fakticky zložitú ako to konštatoval ústavný súd vo svojom náleze zo 14. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 517/2012-26, právoplatne rozhodne konečným rozhodnutím ak doposiaľ napriek sťažnosti sťažovateľa zo dňa 18.5.2012 a napriek príkazu Ústavného súdu SR zo 14. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 517/2012-26 v bode 2 výrokovej časti nálezu, ani v 7 roku od začatia exekučného konania nie je definitívne exekučné konanie ukončené konečným rozhodnutím, proti ktorému by už nebolo možné podať riadny opravný prostriedok.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1SprV/509/2017 zo 6. júla 2017 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 28. júla 2017.

3.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„... S poukazom na... uvedenú chronológiu úkonov vo veci možno konštatovať, že v určitých úsekoch v období roku 2014 a 2015 došlo k obdobiam nečinnosti.

V zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho.“

3.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom podaní k vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla tieto relevantné skutočnosti:

„... Faktograficky vyjadrenie predsedu Okresného súdu Košice II zodpovedá skutočnostiam vyplývajúcim zo spisu súdu sp. zn. 48 Er 3404/2009.

Sám predseda Okresného súdu Košice II uznáva zbytočné prietahy v rokoch 2014 a 2015 avšak k tomu treba dodať to, že aj procesné úkony sudcu neznalého práva Okresného súdu Košice II v rokoch 2014 / od 16.10.2014 kedy bol zbytočne ustanovený súdny znalec / 2015 a 2016 boli úplne zbytočné, na čo sťažovateľ poukazoval vo svojich podaniach od r. 2014, naposledy vo svojom vyjadrení zo dňa 23.7.2017 k odvolaniu povinného zo dňa 11.5.2017 a práve tieto procesné úkony Okresného súdu Košice II od 16.10.2014 a v rokoch 2014, 2015 a 2016 boli tou rozhodnou skutočnosťou, ktorá spôsobila zbytočné prietahy v predmetnom exekučnom konaní aj po právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 517/2012-26 zo dňa 14. februára 2013.

Pretože však

- celková dĺžka / 8 rokov / jednoduchého exekučného konania bola viac ako prehnaná a exekučné konanie doposiaľ nie je rozhodnuté konečným rozhodnutím

- a viac ako prehnaná bola aj dĺžka konania / 4 a 1/2 roka / po právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 517/2012-26 zo dňa 14. februára 2013

berúc do úvahy

- skorší Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 517/2012-26 zo dňa 14. februára 2013

- judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných konaniach a tiež majú na zreteli...

- zmenu petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti požadujúcej výšky priznania primeraného finančného zadostučinenia takto:

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 4.500.Eur, ktoré je mu povinný Okresný súd Košice II vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

... Súčasne Vám oznamujem, že netrvám na tom aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie, keďže vo veci by neprinieslo žiadne nové skutočnosti.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa

s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, ktorý bol ústavnému súdu doručený 28. februára 2018, ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 48 Er 3404/09 najmä v období po právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013:

Dňa 28. októbra 2009 súdny exekútor JUDr. Peter Cirbes podal okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému SWAM s. r. o., zmluvnému partnerovi značky Renault so sídlom v Košiciach (ďalej len „povinný“), o zaplatenie sumy 2 465,13 € s prísl. Vec bola na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 48 Er 3404/09.

Dňa 14. februára 2013 ústavný súd svojím nálezom č. k. II. ÚS 518/2012-26 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 3404/09. Okresnému súdu zároveň prikázal v uvedenej veci konať bez zbytočných prietahov, sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a priznal mu aj trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Dňa 20. februára 2013 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa, ktoré podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 48 Er 3404/09-77 z 28. decembra 2012. Okresný súd uvedeným uznesením námietkam povinného proti exekúcii nevyhovel.

Dňa 31. januára 2014 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 13/2013-115 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože „*odôvodnenie uznesenia nie je presvedčivé a je sčasti nepreskúmateľné*“.

Dňa 4. marca 2014 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 10. marca 2014 bolo uznesenie krajského súdu č. k. 3 Co 13/2013-115 expedované účastníkom konania.

Dňa 23. júla 2014 okresný súd (vyššia súdna úradníčka) „*v zmysle záverov odvolacieho súdu*“ uznesením č. k. 48 Er 3404/09-77 ustanovil vo veci znalca, ktorý bol zviazaný vypracovať znalecký posudok „*do 30 dní od doručenia spisu*“.

Dňa 20. augusta 2014 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu o ustanovení znalca.

Dňa 16. októbra 2014 okresný súd (sudca) vyhovel odvolaniu sťažovateľa a spresneným uznesením č. k. 48 Er 3404/09-125 ustanovil vo veci znalca, ktorý bol zviazaný vypracovať znalecký posudok „*do 30 dní od doručenia spisu*“.

Dňa 3. marca 2015 (po doručení ostatného uznesenia účastníkom konania) bol spis zaslaný znalcovi.

Dňa 6. mája 2015 znalec doručil okresnému súdu vypracovaný posudok č. 23/2015.

Dňa 2. júna 2015 bol účastníkom konania doručený znalecký posudok s tým, že sa k nemu môžu písomne vyjadriť.

Dňa 29. septembra 2015 sa k znaleckému posudku vyjadril povinný.

Dňa 4. januára 2016 bolo vyjadrenie povinného zaslané znalcovi na zaujatie stanoviska.

Dňa 12. januára 2016 znalec zaujal písomné stanovisko k vyjadreniu povinného a k jeho námietkam.

Dňa 19. januára 2016 sa k pôvodnému znaleckému posudku vyjadril sťažovateľ.

Dňa 28. septembra 2016 okresný súd zaslal „*doplnenie znaleckého posudku*“ účastníkom konania na vyjadrenie.

Dňa 7. októbra 2016 sa sťažovateľ písomne vyjadril k doplnenému znaleckému posudku.

Dňa 13. októbra 2016 povinný požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie k doplnenému znaleckému posudku.

Dňa 22. decembra 2016 sa povinný písomne vyjadril k doplnenému znaleckému posudku.

Dňa 25. januára 2017 okresný súd uznesením č. k. 48 Er 3404/09-165 zamietol námietky povinného proti exekúcii.

Dňa 8. februára 2017 povinný podal návrh na zastavenie exekúcie.

Dňa 25. apríla 2017 okresný súd uznesením č. k. 48 Er 3404/09-175 zamietol námietky povinného na zastavenie exekúcie.

Dňa 16. mája 2017 povinný podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 48 Er 3404/09-175.

Dňa 27. júna 2017 sa sťažovateľ vyjadril k odvolaniu povinného.

Dňa 30. júna 2017 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní povinného.

Dňa 21. decembra 2017 krajský súd uznesením č. k. 16 Co 275/2017-201 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, najmä „*v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci*“.

Dňa 2. februára 2018 bol spis vrátený okresnému súdu.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 48 Er 3404/09 v období po právoplatnosti

nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013 dochádzalo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 26/95). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa zásadne naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (napr. II. ÚS 518/2012).

10. Pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, je potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj konanie odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach

nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných priet'ahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (napr. I. ÚS 70/98, I.ÚS 56/02).

11. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP (čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

11.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd (rovnako ako aj predtým vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 518/2012) konštatuje, že neprimeraná dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

11.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním s'ťažovateľa.

11.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že celkové trvanie predmetného konania už takmer 8 a pol roka je už samo osebe neprimerané, a to napriek tomu, že ústavný súd už svojím nálezom pred piatimi rokmi vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez priet'ahov.

Okresný súd bol však v danej veci opakovane aj dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 12. januára 2016 do 28. septembra 2016 (deväť mesiacov).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v posudzovanej veci počas viac ako jedného roka nekonal ani efektívne, keďže jeho rozhodnutie o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii bolo zrušené uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 13/2013-115, pretože „*odôvodnenie uznesenia nie je presvedčivé a je sčasti nepreskúmateľné*“. Okrem toho vyššia súdna úradníčka vydala 23. júla 2014 zmätočné uznesenie č. k. 48 Er 3404/09-77 o ustanovení znalca, ktoré muselo byť 16. októbra 2014 nahradené novým uznesením sudcu č. k. 48 Er 3404/09-125. Za týchto okolností minimálne dva roky bolo treba pričítať na vrub okresnému súdu, pretože toto obdobie je v kontexte napadnutého konania trvajúceho 8 a pol roka ničím neospravedliteľné, keďže počas minimálne takmer dvoch rokov okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože k uvedenému postupu nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľa, ale predovšetkým v dôsledku nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu. Ústavný súd pritom už opakovane uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

12. Vzhľadom na to, že ústavný súd už svojím nálezom č. k. II. ÚS 518/2012-26 zo 14. februára 2013 prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez zbytočných prietáhov, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3

písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto o návrhu sťažovateľa, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

13. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadostučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 €, najmä z dôvodu *„právnej neistoty sťažovateľa... kedy súd jeho exekučnú vec, ktorá sa nepovažuje za právne a ani za fakticky zložitú... doposiaľ napriek sťažnosti sťažovateľa zo dňa 18.5.2012 a napriek príkazu Ústavného súdu SR zo 14. februára 2013 sp. zn. II. ÚS 517/2012-26... ani v 7 roku od začatia exekučného konania nie je definitívne ukončené konečným rozhodnutím.“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadostučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadostučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä aj na predmet konania (ide o exekúciu finančnej čiastky 2 465,13 € s prísl.), považuje za primerané vo výške 1 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že vo vzťahu k napadnutému konaniu už vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, prikázal vo veci konať bez prieťahov, sťažovateľovi uložil už satisfakciu, napriek tomu okresný súd nekoná vo veci s osobitnou starostlivosťou.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 25. januára 2016 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 28. júla 2017). Za dva úkony vykonané v roku 2016 patrí odmena v sume dvakrát po 143 € a režijný paušál v sume dvakrát po 8,58 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2017 prislúcha odmena v sume 147,33 € spolu s režijným paušálom v sume 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 459,33 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

15. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2018